

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 114.

Femte Sæssion.

37te Møde.

Løvedagen den 26de November.

(Forts.)

Tscherning (forts.): Det er kun ved at bryde med Traditionen, at man faaer den tilintetgjort, og det vil i det Tilfælde, her forhandles, vanskeligen kunne skee, uden ved at have det hele Institut. Naar den ærede Minister har besvaret disse Spørgsmaal, vil Thinget derved endnu bedre kunne erkjende, om Finantsudvalget ikke har Ret i, at man maa være yderst varsom med alle de Bevillinger, der angaae Gjenstande, der gaae ind under det hele Munderingsvæsen, og som kunne bidrage til at forøge de nærværende allerede store Beholdninger. Her er atter en Gjenstand, som paa eengang ligger for, simpel og praktisk i Principet; det Simple og Praktiske er, at, saalænge vi ikke faae Forandring i denne Maade at forvalte paa, saalænge skulle vi ikke ved Pengebevillinger give Stof til en større, mere omfattende Forvaltning; men det Andet, det er Principspørgsmaalet: Er det muligt ved en Armee, beskaffen som den danske, at vedligeholde noget andet Munderingsystem som sælles for hele Hæren end et saadant, hvor enhver Mand saa at sige bliver sin egen Magasinforvalter for de Gjenstande, hvormed han, i det Mindste i de første Maaned, det første halve Aar, kan møde som Krigsmand i Hærens Rækker i paakommende Tilfælde? I alle de Lande, hvor denne Opgave har været stillet med Omhyggelighed og Sparsommelighed, har man løst den i den Retning, at man kun kan sikke sig til nogenlunde taalelig Ppris en tilstrækkelig Beklædning af en Hær, som fra 7 à 8000 Mand pludseligt skal kunne være til 50 à 60,000 Mand,

naar det paalægges enhver enkelt Mand at være forsynet med de høist fornødne Gjenstande, hvormed han kan træde i Række og Geled, og derfor af Staten faaer en tilsvarende Godtgørelse. Dette Spørgsmaal har, siger jeg, oftere været undersøgt, men er overalt løst bestandigt i denne Retning. Vi maae blive nødte til at løse det i samme Retning, og for at tiltvinge os denne Fremgangsmaade, er det nødvendigt, at vi ere paaholdne med Pengemidlerne. Vi komme ellers derhen, hvor vi have været tidligere, at de Støvler, som Frederik den 5te med stor Forsynlighed har ladet gjøre, traf vi istykker under Hans Majestet Kong Frederik den 6te, da vi vilde bruge dem. Vi skulle ikke indrette vore Sager saaledes, som vi hvert Aar haabe paa Krig; vi skulle have den Overbeviisning, at vor Natur er Freden, og indrette vore Sager derefter, men tillige saaledes, at vi, om jeg maa bruge det Udtryk, kunne optage „Minutets“ Krig; thi de Krige, vi skulle føre, skulde vi først tage imod, i det yderste Dieblisk, men da skulle vi kunne møde med al den Styrke, som det er muligt for en Stat som Danmark at tilveiebringe. Saaledes maae vi i alle Retninger stille vore Ting, og navnlig i denne, og det gjælder ikke alene om vort Munderingsvæsen, men om det hele Materiel, navnlig af Kjøretøier. Danmarks Rige har saa mange Heste og Kjøretøier, hvormed det kan føre 30 og 100 Gange alle de Laster, som Krigsministeriet skal have at føre, og føre dem godt og beqvemt, paa den Ari Vie, vi have i dette Land, saa at vi ikke behøve at have en stor Mængde kostlige Kjøretøier paa rede Haand, for at marschere over Karpat herne, hvor vi ikke have Noget at bestille. Paa Danmarks flade Land skulle vi bruge jævne og simple Kjøretøier, og,